A-PDF Split DEMO : Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

milanovi o milanovi

Pavel Novotný

S MILANEM NA ZÁJEZDU

vlnili jsme se tenkrát milan a já
mezi načinčanými kočičkami
milan se vlnil úplně jinak než já
on se vlnil pohroužen sám v sobě
já byl takový demonstrativní
agresivní vůči okolí zmocňoval
jsem se okolních tanečnic
jedna se mi vycukla hned při
první otočce rozlila si pivo
hrozně se vztekala druhá řekla
dobře tančeme ale jen
dvě kolečka jen dvě hele
utáhl jsem ji na pět ale pak
se mi vysmekla a utekla
třetí mě rovnou poslala do řiti
a milan nojo milan ten se vlnil
úplně jinak nějak se do sebe
vžíval vplétal působilo to jako
by tančil sám se svými útrobami
o dívky se zdánlivě nezajímal
ovšem později mi zjevil
že děvčata má opravdu rád
a často prý na ně myslí takže
nechápu proč se tam vlnil sám
mohl si aspoň šáhnout jako já ne
uznávám ta první s tim pivem
nestála za moc ale ta druhá
měla vskutku znamenitá ňadra
vskutku znamenitá a milan
co ten když dotančil nakonec
skončil na stejný lavičce jako já
kus dřeva zvířecí pohled do tmy
on a já dva balíci kterým nezbývá
než mudrovat do brzkých ranních
o hlubokých věcech a vůbec
ještě že mám doma tu marunu
protože s marunou chodim aspoň
normálně spat a nemudruju furt
já jak se dostanu do spárů milanovi
nespim furt s nim něco rozebírám
oba si na tom zakládáme ale
nakonec vždycky skončíme tam
kde všechno začíná a končí
a začíná a končí a začíná a
končí a na jménech nesejde

S MILANEM V RESTAURACI

milan se zase natřásal před jakousi
dívkou ovšem prováděl to opravdu
promyšleně neboť na to šel skrze mě
snažil se té dívce namluvit že já
jsem ten jenž vždy rozezní struny
dívčích duší dříve než on vůbec stačí
se projevit a že už ho to opravdu štve
protože to se pak nedá nic podniknout
milan chtěl prostě nějak omotat
mou přítomnost svými slovy a přehodit
výhybku na kouzlo svého natřásání
a opravdu dívka se vskutku nedívala
jen na mě ale i na milana a milan
tedy mluvil dál o mně a říkal že
sice na první pohled jsem svůdnej
ale zároveň i hrozně ukecanej
takže je hrůza se mnou trávit čas
a hlavně v noci že je to děs protože
člověk už chce spát a já pořád
mluvím a mluvím prý jenom proto
abych mluvil a že jsem v tomhle
stejnej jako ta moje maruna –
milan chtěl takhle jedním tahem
poukázat na to že moje upovídanost
by mohla nepříjemně narušovat
případné tělesné radovánky a
současně také na to že jsem zadán
a není proto morální o mě usilovat
a potom taky říkal že vždycky
když vedle mě na našich četných
cestách usíná cítí se celý nesvůj
protože ví že si ho budu ve spánku
plést s marunou a že mu budu
sahat na tu jeho mužnou tvář
a on mě bude muset odstrkovat
takže se vůbec nevyspí čímž chtěl
samozřejmě naznačit že kromě
ukecanosti a zadanosti trpím i
syndromem mimovolné dotěrnosti
a navíc že ráno už vůbec nevím
proč jsem dotíral eventuelně co
jsem při tom říkal a že jsem vůbec
velmi zapomnětlivý a život se mnou
je tedy velmi velmi složitý tak
tohle všechno jí milan vyprávěl
a úplně se u toho rozohnil
rozhazoval rukama skoro jako bych
rozhazoval rukama já kdybych
mluvil a přikusoval k tomu můj
jablečný závin pil moji vodu
a všechno mi sežral vypil ovšem
dívka se stále koukala střídavě
na něj střídavě a na mě usmívala se
a v jednu chvíli poměrně bystře
podotkla že je to přece milan
kdo celou dobu mluví a já že
jí vůbec nepřijdu upovídaný
a já se snažil všemi silami mlčet
abych ji v tomto mylném dojmu
utvrdil nakonec jsem se však
neudržel vpadl milanovi do řeči
a naprosto bezuzdně jsem se rozpovídal

a milan
snad proto že
ho opět znervóznilo
to moje povídání které
zjevně strhávalo pozornost
dívky začal hlučně smrkat
pochrchlávat pokašlávat
tak jak on to vždycky dělá
když se rozpovídám tak furt
schválně smrká a pokašlává
někdy mi skáče i do řeči ale
většinou posmrkává aby
mi jako přenechal slovo
ale přitom cíleně podrývá
jistotu mého projevu
k čemuž došlo i tentokrát
ale tentokrát – ano
je odpudivé to říci avšak
škoda to nevyslovit –
takže tentokrát se mu
náhle přihodila
ta vrcholně odpudivá
a nechutná ale opravdu
hrozná věc a sice
že se mu dírou
v tom jeho
roztřepeném
kapesníku
prodrala
obří
nudle
a
skápla mu
na stehno
čehož si milan
pochopitelně nevšiml
a pokračoval v produkci

avšak já netoužil po tom
vychýlit naše křehké duše
z rovnováhy a proto jsem
diskrétně na milana mrk
a on hned pochopil a spěšně
v tichém úděsu otřel šlem
a přítomná dívka
vůbec ničeho nezpozorovala
a dívala se na mě
až do té doby než milan
skokem opět vstoupil v mou řeč

MILANOVO DĚTSTVÍ

(původně psáno na papírovém svitku o jednom dlouhém řádku)

otevírám dveře a hele milan s igelitkou
plnou kotoučů s pásky a prej že na jednom
z těch pásků je zachycen on jako dítě takže
honem z jídelny přináším magnetofon
z šatníku druhý a třetí rozmotáváme kabely
vidlice strkáme do zástrček a už nasazujeme
kotouče motory se líně rozjíždějí reproduktory nechtějí hrát huhlají nesrozumitelně
jeden přes druhý musí se to chvíli zahřát aby
bylo to hrálo a už to hraje jakousi znetvořenou změť hudby zpěvu sežvejkaný louis
armstronghg jimmmiy hendrixksh duek
elingontn na jiném kotouči cosi jako vážná
hudba šumící pozpátku třetí kotouč hlasitě
rve sám sebe chvílemi drnčí a vrní kotouče
drhnou zpomalují pomáháme jim prstem
když tu vchází do místnosti maruna usedá
na zem vedle kamen a začne si vystřihovat
obrázky trousit kolem sebe pruhy papíru
kusy hlav rukou změť čínských masek tváří
se velice vážně a milan se cpe kokosovejma
sušenkama mačká knoflíky magnetofonů
vytrvale hledá sám sebe a nemůže se najít
je slyšet jen šum dechovka řev praskot ale
záznam z dětství nikde nic stopy se překrývají nikdo nikde první magnetofon se točí
druhý zrovna přetáčí třetí se pořád zadrhává pásky jsou plné nesrozumitelných
pomuchlaných zaříkávadel co každou chvíli
mizí vynořují se milan pokukuje okny ven
a tvrdí že za chvíli přijdou voni že voni už
sou skoro tady a když se zeptám kdo jsou
to voni odpovídá že jednou viděl v jednom
filmu že někdo si taky takhle pouštěl pásky
a pak si pro něj oknama přišli voni ale já
vůbec nevím co to povídá není mu úplně
dobře rozumět přes ten rachot okenní
tabulky se chvějí kokosové sušenky mizí
a maruna už to začala lepit dohromady
a my objevujeme pásek který je sjetý až do
samého průhledna jsou v něm díry rozpadá
se na něm prastarý záznam hokejového
utkání který kdosi kdysi zřejmě nahrál přes
mikrofon z televize a který je letitým přehráváním vydřen takřka do němoty chrčí ze
sebe cáry hlasivek zaníceného komentátora
4:3! 4:3! a maruna už vytvořila cosi barevného a mnohohlavého a já s hlavou lehce
zvrácenou náhle zavadím uchem o kytaru
a kytara padá na magnetofon krk se zlomí
struny povolí kotouč se vzpříčí o dřevěnou
štěpinu krku a je ticho – – – – – – – – – –
– – a milan se najednou zvedá a že už pude
domů zavážu mu tedy tkaničky sešlapaných
polobotek do kapes mu nasypu posledních
pár keksů a hosta jenž nenašel sám sebe
odcházím vyprovodit do tmy na zastávku
a on stále ještě celý rozdováděný povídá
že to byl večer ve stylu johna cage ano prý
úplné setkání s absolutnem ale nevím proč
to říkal proč tenhle pruh vysvětloval všichni
by nejradši všechno ke všemu přirovnávali
ukazovali věci jako hádanky které už dávno
někdo před námi rozluštil a pak odejdou
jako milan který nastoupil a odplul tramvají do tmy a já jdu domů a doma nacházím
marunu pokojně spící mezi audiopásky
mezi pruhy papírů mezi slepenci obrázků
troskami kytary a venku za oknem svítí
mars který je údajně stále blíž a blíž a kdoví
kde to jednou skončí tohle

MILANOVO PŘÁNÍ

nějak se stalo že milan mi zesmutněl
nevěděl jsem jak ho rozveselit bylo to
skličující protože milan naprosto ztratil
oční kontakt on sice koukal na mě ale
zároveň se zdálo že na mě kouká jenom
aby koukal což mě velmi trápilo takže
jsem se snažil milana nějak uvést zpátky
v život ale čím víc jsem se snažil tím
víc milan pohasínal a koukal skrze mě
v našem hovoru se pořád vracel tam
kde začal nemohl se hnout z místa což
sám vědel a neustále se za to omlouval
byl celej takovej zanedbanej pohublej
a já pořád přemýšlel jak mu pomoct

nakonec mě napadlo že bych mohl
koupit takový ten lampión či balón
takovou tu hračku z papíru která se
pomocí kostky zapáleného parafínu
naplní horkým vzduchem a potom se
vypustí do nebe předtím se však na ni
napíše nějaké přání což by milanovi
přišlo vhod řekl jsem si a najednou
jsme stáli venku byla noc mráz a milan
se neustále ošíval nadával že děláme
hrozný zbytečnosti že mu běží čas
který má odměřen na téhle planetě a
že místo toho aby se věnoval něčemu
smysluplnému tráví ten čas nad mejma
píčovinama a že je mu zima mezitím
já zmrzlýma rukama vlhkýma sirkama
zapaloval tu debilní kostku parafínu
a když se to konečně podvedlo balón
se začal nadlehčovat a milan pomalu
přestával lamentovat pomrmlávat až
úplně umlkl na papírový povrch
pečlivě napsal černým fixem
velkými písmeny své přání
a to přání mělo jen
jedno slovo
a to slovo
znělo

J E B A T ! ! !

dívali jsme se jak
balón stoupá nad
střechy domů nad
koruny stromů až
se změnil v jednu
z hvězd jež
pozvolna
zhasla

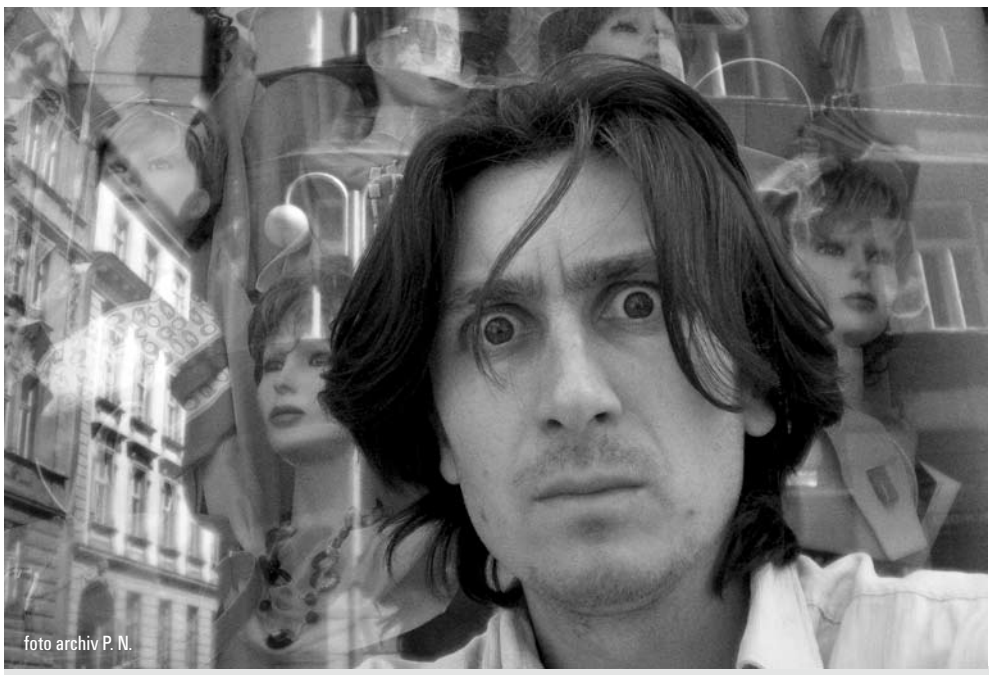

foto archiv P. N.

Pavel Novotný (nar. 1976) je germanista, pracuje na Katedře německého jazyka (PF TUL), žije v Liberci. Zabývá se též všelijakými zvukovými a textovými projekty (*Lžička, Brambora, Tramvaj*). Pro *Tvar* připravoval společně s Daliborem Demelem rubriky *Občas neškodí vrátit se úplně na začátek* (2009) a *A co Mácha?* (2010). Je laureátem Národní ceny Prix Bohemia radio 2010, kterou získal za pořad *Vesmír*. Letos vydal básnickou sbírku *Mraky*.